

Lectio Divina segédanyag

A év – Mt 21,1-11

A Szentmise evangéliumi szakaszához

Lectio Divina munkacsoport:

Biblikus nézőpont:

Asztalos Lívია, Geiszelhardt Sára, Nyúl Viktor,

Liturgikus nézőpont

Mohay Réka

Patrisztikus nézőpont

Rácz Dávid, Haász Rebeka Anna, Görföl Tibor

Pedagógiai nézőpont:

Csonka Laura, Vermes Nikolett

Szemlélődési nézőpont

Asztalos Lívია

Szerkesztő

Hegyi László

Tanítóhivatali nézőpont

Járai Ferenc, Sárszegi Judit

Zenei nézőpont

Csonka Laura, Harag Márton

Mohay Réka, Rácz Dávid

Lektorálta: Nyúl Viktor és Hegyi László

Nyelvhelyesség: Nyúlné Révfalvi Ildikó

+ EVANGÉLIUM Szent Máté könyvéből

Áldott, ki az Úr nevében jön!

Amikor Jeruzsálemhez közeledve az Olajfák-hegyére, Betfagéba értek, Jézus elküldte két tanítványát ezekkel a szavakkal: „Menjetek előre a szemközti faluba. Ott mindjárt találni fogtok egy szamarat megkötve, és vele a csikóját. Oldjátok el és vezessétek hozzám! Ha valaki szólna valamit, mondjátok, hogy az Úrnak van rá szüksége, és mindjárt elengedi őket.” Ez azért történt, hogy beteljesedjék, amit a próféta jövendölt:

Mondjátok meg Sion lányának:
Íme, a királyod érkezik hozzád,
Szelíden, számárháton ülve,
Egy teherhordó állat csikóján.

A tanítványok elmentek s úgy tettek, ahogy Jézus meghagyta nekik. Elhozták a szamarat és a csikóját, letakarták ruháikkal, ő pedig felült rá. A tömegből nagyon sokan az útra terítették ruháikat, mások ágakat tördeltek a fákról és az útra szórták. Az előtte járó és az utána vonuló tömeg így kiáltozott:

Hozsanna Dávid fiának!
Áldott, aki az Úr nevében jön!
Hozsanna a magasságban!

Amikor beért Jeruzsálembe, megmozdult az egész város, és kérdezgették: „Ki ez?” A tömeg pedig ezt felelte: „Ő a Próféta, Jézus, a galileai Názáretből.”

1. Lectio – olvasás

1.1. Biblikus nézőpont

1.1.1. Görög szöveg szó szerinti fordítása

¹ Καὶ ὅτε ἤγγισαν εἰς Ἱεροσόλυμα καὶ ἦλθον εἰς Βηθφαγή Ἰεσοῦς εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, τότε Ἰησοῦς ἀπέστειλεν δύο μαθητὰς

És amikor közeledtek Jeruzsálemhez, és Bétfágéba jöttek, az Olajfák hegyéhez, akkor Jézus elküldött két tanítványt

² λέγων αὐτοῖς· Πορεύεσθε εἰς τὴν κώμην τὴν κατέναντι ὑμῶν, καὶ εὐθέως εὐρήσετε ὄνον δεδεμένην καὶ πῶλον μετ' αὐτῆς· λύσαντες ἄγαγετέ μοι.

Mondván nekik: „Menjetek a veletek szemközti faluba, és rögtön találni fogtok egy megkötött szamarat és vele a csikáját: eloldozva vezessétek hozzám.”

³ καὶ ἐάν τις ὑμῖν εἴπη τι, ἐρεῖτε ὅτι Ὁ κύριος αὐτῶν χρεῖαν ἔχει ἑὐθὺς δὲ ἀποστελεῖ αὐτούς.

És ha valaki mondana nektek valamit, mondjátok: „Az Úrnak szüksége van azokra: erre rögtön el fogja küldeni azokat.”

⁴ Τοῦτο γὰρ γέγονεν ἵνα πληρωθῇ τὸ ῥηθὲν διὰ τοῦ προφήτου λέγοντος·

Ez pedig azért lett, hogy beteljesedjék, ami a próféta által közöltetett monda:

⁵ Εἶπατε τῇ θυγατρὶ Σιών· Ἰδοὺ ὁ βασιλεύς σου ἔρχεται σοι πρᾶς καὶ ἐπιβεβηκὼς ἐπὶ ὄνον καὶ ἐπὶ πῶλον υἱὸν ὑποζυγίου.

Mondjátok Sion leányának: Íme, a te királyod jön hozzád szelíden és lovagolva egy szamáron, egy csikón, szamárnak fián.”

⁶ πορευθέντες δὲ οἱ μαθηταὶ καὶ ποιήσαντες καθὼς Ἰησοῦς συνέταξεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς

A tanítványok pedig elmenve, és megcselekedve, ahogy Jézus parancsolta nekik,

⁷ ἤγαγον τὴν ὄνον καὶ τὸν πῶλον, καὶ ἐπέθηκαν ἐπ' αὐτῶν τὰ ἱμάτια, καὶ ἐπεκάθισεν ἐπάνω αὐτῶν.

elvezették a szamarat és a csikót, és rájuk rakták a ruhákat, és felült ezekre.

⁸ ὁ δὲ πλεῖστος ὄχλος ἔστρωσαν ἑαυτῶν τὰ ἱμάτια ἐν τῇ ὁδῷ, ἄλλοι δὲ ἔκοπτον κλάδους ἀπὸ τῶν δένδρων καὶ ἐστρώννουν ἐν τῇ ὁδῷ.

A nagy számú tömeg pedig leterítette a saját ruháit az úton, mások pedig ágakat tördeltek a fákról, és az útra terítették le.

⁹οἱ δὲ ὄχλοι οἱ προάγοντες αὐτὸν καὶ οἱ ἀκολουθοῦντες ἔκραζον λέγοντες· **Ὡσαννά** τῷ υἱῷ Δαβὶδ· Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι κυρίου· **Ὡσαννά** ἐν τοῖς ὑψίστοις.

A tömeg pedig, az előtte haladókat és az őt követőket, kiabálták mondva: „Hozsanna, Dávid fiának: Áldott az Úr nevében jövő: Hozsanna a magasságban.”

¹⁰καὶ εἰσελθόντος αὐτοῦ εἰς Ἱεροσόλυμα ἐσείσθη πᾶσα ἡ πόλις λέγουσα· Τίς ἐστὶν οὗτος;

És amikor bement Jeruzsálembe, felbolydult az egész város mondva: „Ki ez?”

¹¹οἱ δὲ ὄχλοι ἔλεγον Οὗτός ἐστιν ὁ προφήτης Ἰησοῦς ὁ ἀπὸ Ναζαρέθ τῆς Γαλιλαίας.

A tömeg pedig mondta: „Ez a próféta, Jézus a galileai Názáretből.”

1.1.2. Legfontosabb magyar fordítások

Nova Vulgata

Szent István Társulati Biblia

Jeromos fordítás

Békés-Dalos Újszövetségi Szentírás

Károli Gáspár revideált fordítása

Simon Tamás László O.S.B. Újszövetség-fordítása

¹ Et cum appropinquassent Hierosolymis et venissent Bethfage, ad montem Oliveti, tunc Iesus misit duos discipulos

¹ Amikor Jeruzsálemhez közeledve Bethfagéba, az Olajfák-hegyéhez értek, Jézus elküldte két tanítványát,

¹ Amikor már Jeruzsálem közelében jártak és odaértek Bethfagéhoz az Olajfák hegyén, Jézus előre küldött két tanítványt.

¹ Mikor Jeruzsálemhez közeledve Bethfagéba, az Olajfák hegyéhez értek, elküldött két tanítványt

¹ És mikor közeledtek Jeruzsálemhez, és Bethfagéba, az olajfák hegyéhez jutottak vala, akkor elküldte Jézus két tanítványt,

¹ Amikor közeledtek Jeruzsálemhez, és Bethfagéba, az Olajfák hegyéhez értek, Jézus elküldött két tanítványt,

² dicens eis: "Ite in castellum, quod contra vos est, et statim invenietis asinam alligatum et pullum cum ea; solvite et adducite mihi.

² ezzel a megbízatással: "Menjete a szemközti faluba! Találtok ott egy megkötött szamarat a csikájával. Oldjátok el és vezessétek ide!

² Azt mondta nekik: »Menjete be az előttem lévő faluba. Mindjárt találni fogtok egy szamarat megkötve, és vele egy csikót; oldjátok el, és vezessétek ide hozzám.

² ezzel a megbízatással: „Menjete a szemközti faluba. Találtok ott egy megkötött szamarat s vele csikáját. Oldjátok el s vezessétek ide.

² És monda nekik: Menjete ebbe a faluba, a mely előttem van, és legott találtok egy megkötött szamarat és vele együtt az ő vehét; oldjátok el és hozzátok ide nékem.

² és ezt mondta nekik: „Menjete a következő faluba, és ott majd mindjárt találtok egy megkötött szamarat a csikájával együtt. Oldjátok el, és vezessétek ide hozzám!

³ Et si quis vobis aliquid dixerit, dicite: "Dominus eos necessarios habet", et confestim dimittet eos".

³ Ha valaki szólna érte, mondjátok, hogy szüksége van rá Urunknak, akkor rögtön elengedi."

³ Ha pedig valaki szólna valamit, mondjátok, hogy az Úrnak van rájuk szüksége, és azonnal el fogja engedni őket.«

³ Ha valaki bármit is szólna, mondjátok, hogy az Úrnak szüksége van rá, erre mindjárt elengedi.”

³ És ha valaki valamit szól néktek, mondjátok, hogy az Úrnak van szüksége rájuk: és legott el fogja bocsátani őket.

³ Ha valaki szól nektek valamit, mondjátok meg, hogy az Úrnak van szüksége rájuk, és azonnal elengedi azokat.”

⁴ Hoc autem factum est, ut impleretur, quod dictum est per prophetam dicentem:

⁴ Ez azért történt, hogy beteljesedjék a próféta szava:

⁴ Ez pedig azért történt, hogy beteljesedjék az ige, amit a próféta mondott:

⁴ Így kellett teljesülnie a próféta jövendölésének:

⁴ Mindez pedig azért lett, hogy beteljesedjék a próféta mondása, a ki így szólott:

⁴ Mindez azért történt, hogy beteljesedjék a próféta szava:

⁵ „Dicite filiae Sion: Ecce Rex tuus venit tibi, mansuetus et sedens super asinam et super pullum filium subiugalis”.

⁵ Mondjátok meg Sion leányának: Nézd, királyod jön hozzád, szerényen, számárháton, a teherhordó állat csikaján.

⁵ Íme, királyod jön hozzád; szelíd ő, s számárháton ül, számárcsikón, teherhordó állat fián«.

⁵ „Mondjátok meg Sion leányának: nézd, királyod vonul be hozzád, szerényen, számárháton, teherhordó állat csikaján.”

⁵ Mondjátok meg Sion leányának: Ímhol jó néked a te királyod, alázatosan és számaron ülve, és teherhordozó számarnak vemhén.

⁵ Mondjátok meg Sion leányának: „Íme, királyod jön hozzád szelíden és számaron ülve, igavonó állaton és csikaján.”

⁶ Euntes autem discipuli fecerunt, sicut praecepit illis Iesus,

⁶ A tanítványok elmentek, s úgy tettek, ahogy Jézus meghagyta nekik.

⁶ A tanítványok elmentek és megtették, amit Jézus parancsolt nekik.

⁶ A tanítványok elmentek és úgy tettek, amint Jézus megparancsolta.

⁶ A tanítványok pedig elmenvén és úgy cselekedvén, a mint Jézus parancsolta valának,

⁶ A tanítványok elmentek, és úgy tettek, ahogy Jézus parancsolta nekik.

⁷ et adduxerunt asinam et pullum; et imposuerunt super eis vestimenta sua, et sedit super ea.

⁷ Elhozták a szamarat és csikáját, ráterítették ruhájukat, ő pedig felült rá.

⁷ Odavezették a szamarat és a csikót, rájuk tették ruháikat, ő pedig felült rájuk.

⁷ Elhozták a szamarat és csikáját, rátették ruhájukat, ő pedig fölült.

⁷ Elhozák a szamarat és annak vemhét, és felső ruháikat rájuk teríték, és ráüle azokra.

⁷ Odavezették a szamarat csikájával együtt, rájuk terítették köpenyüket, Jézus pedig rájuk ült.

⁸ Plurima autem turba straverunt vestimenta sua in via; alii autem caedebant ramos de arboribus et sternebant in via.

⁸ A nép közül sokan eléje terítették ruhájukat az útra, mások ágakat tördeltek a fákról, és az útra szórták.

⁸ A hatalmas tömeg pedig leterítette ruháit az útra, mások meg ágakat vagdostak a fákról és az útra szórták.

⁸ Sokan a nép közül ruhájukat terítették az útra, mások ágakat törtek a fákról s az útra szórták.

⁸ A sokaság legnagyobb része pedig felső ruháit az útra teríté; mások pedig a fákról galyakat vagdálnak és hintenek vala az útra.

⁸ A sokaság legnagyobb része az útra terítette köpenyét, mások ágakat vágtak a fákról, és az útra szórták.

⁹ Turbae autem, quae praecedebant eum et quae sequebantur, clamabant dicentes: "Hosanna filio David! Benedictus, qui venit in nomine Domini! Hosanna in altissimis!".

⁹ Az előtte járó s az utána tóduló tömeg így kiáltozott: "Hozsanna Dávid fiának! Áldott, aki az Úr nevében jön! Hozsanna a magasságban!"

⁹ A tömeg, amely előtte ment és akik követték, így kiáltoztak: »Hozsanna Dávid fiának! Áldott, aki az Úr nevében jön!Hozsanna a magasságban!«

⁹ Az előtte járó s utána tóduló tömeg így kiáltozott: „Hozsanna Dávid fiának! Áldott, ki az Úr nevében jön! Hozsanna a magasságban!”

⁹ Az előtte és utána menő sokaság pedig kiált vala, mondván: Hozsanna a Dávid fiának! Áldott, a ki jó az Úrnak nevében! Hozsanna a magasságban!

⁹ Az előtte és utána haladó tömeg pedig ezt kiáltozta: Hozsanna Dávid fiának! Áldott, aki az Úr nevében jön! Hozsanna a magasságban!

¹⁰ Et cum intrasset Hierosolymam, commota est universa civitas dicens: "Quis est hic?".

¹⁰ Amikor beért Jeruzsálembe, az egész város izgalomba jött. "Ki ez?" - kérdezték. -

¹⁰ Amikor bement Jeruzsálembe, az egész város megmozdult. Azt kérdezték: »Kicsoda ez?«

¹⁰ Amikor beért Jeruzsálembe, az egész város izgalomba jött. „Kicsoda ez?” – kérdezték.

¹⁰ És a mikor bemegy vala Jeruzsálembe, felháborodék az egész város, mondván: Kicsoda ez?

¹⁰ Amint beért Jeruzsálembe, felbolydult az egész város, és ezt kérdezték: „Ki ez?”

¹¹ Turbae autem dicebant: "Hic est Iesus propheta a Nazareth Galilaeae".

¹¹ "Ez Jézus, a próféta, a galileai Názáretből" - felelte a nép.

¹¹ A tömeg így felelt: »Ez Jézus, a próféta, a galileai Názáretből.«

¹¹ „Ez Jézus, a próféta, a galileai Názáretből” – felelte a nép.

¹¹ A sokaság pedig monda: Ez Jézus, a galileai Názáretből való próféta.

¹¹ A sokaság ezt mondta: „Ez Jézus, a galileai Názáretből való próféta.”

1.1.3. Behatárolás

A jerikói vakok meggyógyításának elbeszélése után (Mt 20,29-34) az evangélista Jézusnak Jeruzsálemhez való közeledését, illetve a városba való bevonulását írja le. Az új helyszínek (Bétfágé, Olajfák hegye, Jeruzsálem), a samáron és annak csikaján való bevonulás, a „hossanna” kifejezés új epizódról tanúskodik, amit az Úrnak a templomba való bemenetele követ (Mt 21,12-). Az evangéliumi szakasz tehát a Mt 21,1-11 versek között határolható be.

1.1.4. Szó szerinti üzenet

Ezzel az epizóddal az evangélista Jézus személyére, identitására kívánja ráirányítani a figyelmet: „Kicsoda Ő?”, ahogy a jeruzsálemiek is felteszik a kérdést (Mt 21,10). Jézus az, aki hatalommal beszél, akinek a szavai beteljesülnek, és akinek engedelmeskednek a tanítványai (Mt 21,2-3.6). Tevékenysége beteljesíti az ószövetségi jövendöléseket (Iz 62,11; Zak 9,9), mint a várva várt Király vonul be Jeruzsálembe: szelíden, méltóságteljesen (Mt 21,4-5). Az ünneplő tömeg Dávid fiának, Áldottnak, az Úr nevében jövőnek kiáltja ki Őt (Mt 21,9), akiről többen megállapítják, hogy a galileai Názáretből származó Próféta (Mt 21,11).

Vagyis Jézus jeruzsálemi utolsó napjainak leírása előtt Máté hangsúlyozni kívánja, hogy mindezek az események nem akárkivel történnek meg, hanem Jézussal: az Úrral, Dávid fiával, a Prófétával, vagyis a Messiással!

1.1.5. Kulcsszavak rövid elemzése

ἐπεκάθισεν ('epekáthiszen': „felült, ráült”) (Mt 21,7)

A szó csak itt fordul elő az egész Újszövetségben! Ez a tény jelzi, hogy Jézusnak Máté ábrázolásában egy igen sajátos és szimbolikus tetteről van szó. A számárra való felülés a bevonulás jelenetében az Úr szelíd erejének és hatalmának a jelképévé válik.

Ῥοσωννά ('hószanná': 'kérek!, segíts meg/már/hát!') (Mt 21,9.15)

A héber és arám eredetű szó egy liturgikus felkiáltást fejez ki, amellyel segítséget, figyelmet kértek Istentől. Az Újszövetségben csak ehhez az epizóddhoz kapcsolódik a párhuzamos igehelyeken is (Mk 11,9-10; Jn 12,13). Az a tény, hogy az evangélisták meghagyták a héber- arám kifejezést görög átírással, mutatja, hogy a jelenetnek liturgikus üzenete is van: a nép, az emberek feladata ünnepelni, dicsérni, dicsőíteni Isten Fiát, ami a legteljesebben a liturgiában mutatkozik meg. A végső segítség forrása tehát Isten, akihez mindig bátran fordulhat és kiálthat az ember.

1.2. Kontextuális – kánoni párhuzamok

Párhuzamok Máté evangéliumán belül

2,3 Ennek hallatára Heródes király megriadt, s vele egész Jeruzsálem.

11,29 Vegyétek magatokra igámat, és tanuljatok tőlem, mert szelíd vagyok és alázatos szívű, s megtaláljátok lelketek nyugalmát.

16,14 Így válaszoltak: „Van, aki Keresztelő Jánosnak, van, aki Illésnek, Jeremiásnak vagy valamelyik másik prófétának.”

26,18 Így felelt: „Menjete be a városba ehhez meg ehhez, és mondjátok meg neki, hogy a Mester üzeni: Közel az időm, nálad költöm el tanítványaimmal a húsvéti vacsorát.”

Szinoptikus és jánosi párhuzamok

Mk 6,15 Voltak, akik azt állították, hogy Illés. Ismét mások azt mondták, hogy próféta, olyan, mint egy a próféták közül.

Mk 11,1-10 1Amikor Jeruzsálemhez közeledtek, Betfagé és Betánia táján, az Olajfák hegyénél előreküldte két tanítványát ezzel az utasítással: „Térjete be a szemközti

faluba! Mindjárt amikor beértek, találtok ott egy megkötött szamárcsikót, amelyen még nem ült ember. Oldjátok el és vezessétek ide! Ha valaki szólna, hogy mit csináltok, mondjátok, hogy Urának van rá szüksége. Erre rögtön elengedi.” El is mentek és megtalálták a szamárcsikót, kint az úton egy kapuhoz kötve. Eloldották. Azok közül, akik ott ácsorogtak, valaki megkérdezte: „Miért oldjátok el a szamarat?” Úgy válaszoltak, ahogy Jézus meghagyta nekik. Erre elengedték őket. A szamárcsikót Jézushoz vezették, ráterítették köntösüket, és ő ráült. Sokan a ruhájukat terítették az útra, mások meg lombos ágakat szórtak eléje, amelyeket a réten vágtak. Az előtte menők, s akik kísérték, ezt zengték: „Hozsanna! Áldott, aki az Úr nevében jön! Áldott atyánknak, Dávidnak közelgő országa! Hozsanna a magasságban!”

Lk 7,16 Mindnyájukat elfogta a félelem, és magasztalták Istent ezekkel a szavakkal: „Nagy prófétánk támadt”; és: „Meglátogatta népét az Isten.”

Lk 19,28-40 Azután, hogy ezt mondta, folytatta útját Jeruzsálem felé. Amikor Betfagé és Betánia közelében ahhoz a hegyhez ért, amelyet az Olajfák hegyének hívnak, elküldte két tanítványát ezzel a megbízatással: „Menjete el a szemközti faluba. Ahogy odaértek, találtok ott egy megkötött szamárcsikót, amelyen még nem ült ember. Oldjátok el és vezessétek ide. Ha valaki megkérdezné tőletek: Miért oldjátok el? –, így feleljetek: Szüksége van rá az Úrnak.” A két tanítvány elment, s úgy talált mindent, ahogy mondta nekik. Amikor eloldották a szamarat, gazdájuk megkérdezte: „Miért oldjátok el a szamarat?” „Szüksége van rá az Úrnak” – válaszolták, és elvezették Jézushoz. Aztán ráterítették ruhájukat a szamárcsikóra, és felültették rá Jézust. Amikor elvonult, ruhájukat az útra terítették előtte. Már közel jártak az Olajfák hegyének lejtőjéhez. Egyszerre a nagy sereg tanítvány hangosan áldani kezdte örömeiben az Istent a sok csodaért, amelynek szemtanúja volt: „Áldott az Úr nevében érkező király! – kiáltozták. Békesség a mennyben és dicsőség a magasságban!” A tömegből néhány farizeus azt mondta neki: „Mester, hallgattasd el tanítványaidat!” „Mondom nektek – felelte –, ha ezek elhallgatnak, a kövek fognak megszólalni.”

Jn 7,40 E szavak hallatára a népből némelyek így beszéltek: „Valóban ez a Próféta!”

Jn 12,12-16 Másnap az ünnepre felzarándokolt tömérdek nép hírét vette, hogy Jézus Jeruzsálembe érkezik. Pálmaágakat szedtek, kivonultak eléje, és így köszöntötték: „Hozsanna! Áldott, aki az Úr nevében jön, Izrael királya!” Jézus talált ott egy szamárcsikót s felült rá, ahogy az Írás mondja: „Ne félj, Sion leánya! Nézd, királyod jön, nőtényszamar csikóján.” Tanítványai először nem értették, de amikor Jézus megdicsőült, ráeszméltek, hogy ami történt vele, azt megírták róla.

Jn 13,13 Ti Mesternek és Úrnak hívtok, s jól teszitek, mert az vagyok.

Kánoni elemzés (párhuzamok a Szentírás más könyveiben)

Ter 49,11 A szőlőtőhöz köti csikóját és a szőlővesszőhöz a nóstény szamár fiát. Borban mossa köntösét, s a szőlő véreben ruháját.

1Kir 1,33 s a király ezt mondta nekik: „Vigyétek magatokkal uratok szolgáit, azután ültessétek fiamat, Salamont a tulajdon öszvéremre és vezessétek le Gichonba.

2Kir 9,13 Erre gyorsan vették a köntösüket és a lábhoz tették a pusztá lépcsőre. Aztán megfújták a harsonákat és kikiáltották: „Jehu a király!”

Jób 16,19 Nézzétek, még most is ott az égben a tanúm, eskümnem keze él még a magasban.

Zsolt 148,1 (Alleluja!) Dicsérjétek az Urat a mennyből, dicsérjétek a magasságban!

Iz 62,11 Az Úr hirdeti ezt a föld határáig: „Mondjátok meg Sion leányának: Nézd, eljön Szabadítód, vele van jutalma, előtte meg szerzeménye.

Zak 9,9 Ujjongj, Sion leánya! Zengj éneket Jeruzsálem leánya! Nézd, közeleg királyod: igaz és győzedelmes, alázatos, szamáron jó, szamár hátán, számárnak csikáján.

Zak 14,4 Lába azon a napon az Olajfák hegyére hág, amely Jeruzsálemmel szemben áll, keletre, s az Olajfák hegye közepén kelet-nyugati irányban kettéválik, úgyhogy egy igen mély völgy keletkezik. A hegy egyik fele északra, a másik fele dél felé húzódik vissza.

2. Meditáció – elmélkedés

2.1. Patrisztikus nézőpont

Jézus Krisztus szamár hátán vonul be Jeruzsálembe, oda vezeti a szamarat, amelyen ül. Testvérek, minden szent lélek az emberek között egy-egy „számárnak” számít. Miért? Mert az Úr bennünket is Jeruzsálembe akar vezetni, de immár nem a földibe, hanem az örök, mennyei Jeruzsálembe. Ehhez azonban hordoznunk kell nekünk is Krisztust, ahogyan a szamár hordozta, hogy Ő vezessen minket. Terítsétek le ti is ruhátokat elé, de ne az anyagi ruhátokat. Bűneiteket terítsétek elé, amelyet megvallottatok. Tanuljatok a szentektől! Kiktől és mit? Ábrahámtól az engedelmisséget, Józseftől a tisztaságot, Dávidtól az alázatot. Tegyétek ezt és üdvözültök. A pálma a győzelem jele, ha mindezeket megteszitek, akkor a kezetekben lehet és Krisztussal a gonosz felett aratott diadal jele lesz. Készüljétek tehát méltóképpen Húsvét ünnepére! Tisztítsátok meg magatokat mindentől, ami irigység, gyűlölet, harag, sértő szó, rágalom! Ha mindezeket nem cselekszitek meg, akkor károtokra fogjátok ünnepelni a Húsvétot, mert a szentáldozásban nem az életet

veszitek Péterrel, hanem a halált Júdással. /Vö.: Névtelen, IX. sz., Szentbeszéd 10 (Anonimo IX sec., Hom. 10)/

E heti szakaszunkkal kapcsolatban a következőket fogalmazta meg Aranyszájú Szent János:

¹Amikor közeledtek Jeruzsálemhez, és Betfagéba, az Olajfák hegyéhez értek, Jézus elküldött két tanítványt, ²és ezt mondta nekik:

„Menjetek a következő faluba, és ott majd mindjárt találtok egy megkötött szamarat a csikájával együtt. Oldjátok el, és vezessétek ide hozzám!

³Ha valaki szól nektek valamit, mondjátok meg, hogy az Úrnak van szüksége rájuk, és azonnal elengedi azokat.”

Ő nem azt mondta a tanítványainak: „Mondjátok azt: 'a te Uradnak van szüksége rá', „és nem is azt, hogy: „a ti Uratoknak”; ez által ezt úgy kell értelmeznünk, hogy ő egyedül az Úr, és nem csak az állatoké, hanem az emberek Ura is.

⁴Mindez azért történt, hogy beteljesedjék a próféta szava:

⁵Mondjátok meg Sion leányának:

„Íme, királyod jön hozzád szelíden és szamáron ülve, igavonó állaton és csikáján.”

⁶A tanítványok elmentek, és úgy tettek, ahogy Jézus parancsolta nekik.

Némely szempontból hasonlítanak ezekhez az állatokhoz azok az emberek, akik nem ismerik fel az Isten fiát. A szamár ugyanis egy tisztátalan állat, értetlenebb más húzóállatoknál, buta, gyenge, tiszteletlen és terheket hordoz. Ilyenek voltak az emberek Krisztus érkezése előtt: tisztátalanok sokféle szenvedély által; értetlenek, mivel az IGE fényét nem ismerték; balgák, mivel lebecsülték Istent; gyengék lelki erejükben; tiszteletlenek, mivel elfeledték isteni származásukat, és szenvedélyeik és démonaik rabszolgáivá váltak; terheket hordoztak, mivel annak a tévedésnek a terhét kellett hordozniuk, melyet a démonok vagy a farizeusok raktak fel rájuk. A szamár továbbá meg volt kötve, ami azt jelenti, hogy az ördögi tévedés béklyói által volt megkötözve, így tehát nem volt meg a szabadsága arra, hogy oda menjen, ahová akar. Mert mielőtt vétkezünk, megvan a szabad akaratumk, hogy az ördög akaratát követjük vagy sem. Ha mi mégis egyszer csak vétkezünk, akkor annak a tettnek műve tart minket megkötve, és már nem tudunk többé saját erőből megszabadulni tőle. Az ember, ki bűnei által elvesztette a kegyelem isteni segítségét, sokkal kevésbé teheti azt, amit akar, hanem inkább azt, amit az ördög akar, úgy mint egy hajó kettétört kormánylapáttal, amelyet odaúzi az ítéletidő, ahová csak akarja. És ha Isten nem váltja meg őt erős kézzel irgalma által, akkor haláláig vétkei béklyójában marad. És ezért mondta tanítványainak: „Oldjátok el!”, azaz hirdetésetek és tanításotok által. Mert

hiszen a zsidókat és pogányokat az apostolok szabadították meg. „Vezessétek ide hozzám!”, ez az jelenti: „Térítsétek meg őket az én dicsőségemre!

/Vö.: *Catena Aurea*/

2.2. Tanítóhivatali nézőpont

2.2.1. Katolikus Egyház Katekizmusa

557 "Amikor beteltek fölvételének napjai, Jézus megszilárdította arcát, hogy Jeruzsálembe menjen" (Lk 9,51). E döntésével Jézus jelezte, hogy a halálra készen megy föl Jeruzsálembe. Szenvedését és föltámadását háromszor jövendölte meg. Amikor Jeruzsálemhez közeledett, mondta: "Nem veszhetsz el a próféta Jeruzsálemen kívül" (Lk 13,33).

558 Jézus azoknak a Prófétáknak vértanúságára emlékeztet, akiket Jeruzsálemben öltek meg. Ennek ellenére kitartóan sürgeti Jeruzsálemet, hogy körülötte gyűljön össze: "Hányszor akartam egybegyűjteni fiaidat, ahogy a kotlós szárnya alá gyűjti csibéit, de ti nem akartátok" (Mt 23,37). Amikor megpillantotta Jeruzsálemet, sírt a város fölött, és még egyszer kifejezte mélységes vágyát: "Bárcsak te is fölismernéd legalább ezen a napon, ami békességedre volna! Most azonban el van rejtve a szemed elől" (Lk 19,41--42).

559 Hogyan fogadja Jeruzsálem Messiását? Jézus, aki mindig visszahúzódott a nép törekvése elől, hogy királlyá tegyék, most megválasztja az időt, és gondosan előkészíti messiási bevonulását "Atyjának, Dávidnak" városába (Lk 1,32). Ujjongással veszik körül mint Dávid fiát, mint olyat, aki üdvösséget hoz a Hozsanna azt jelenti: "Ments meg!", "Adj üdvösséget!"]. Most azonban a "dicsőség királya" (Zsolt 24,7--10) "szamáron ülve" (Zak 9,9) vonul be városába: Sion leányát, Egyházának előképét, nem csellel és nem is erőszakkal veti hatalma alá, hanem alázattal, mely bizonyosságot tesz az Igazságról. Ezért azon a napon országának alattvalói lesznek a gyermekek és "Isten szegényei", akik úgy köszöntik Őt, ahogy az angyalok hirdették a pásztoroknak. Fölkiáltásukat -- "Áldott, aki jön az Úr Nevében" (Zsolt 118,26) -- az Egyház ismétli az eucharisztikus liturgia Sanctusában, hogy ezzel kezdje az Úr húsvétjára való emlékezést.

560 Jézus bevonulása Jeruzsálembe kinyilvánítja annak az országnak eljövételét, melyet a Messiás-Király halálának és föltámadásának húsvétjával fog beteljesíteni. Az Egyház liturgiája ennek ünneplésével nyitja meg a nagyhetet Virágvasárnap napján.

654 A húsvéti misztériumnak két összetevője van: Krisztus a halálával megszabadít bennünket a bűntől, föltámadásával pedig megnyitja utunkat az új életre. Az egyik elsősorban a megigazulás, mely visszahelyez bennünket Isten kegyelmébe, "hogy

miként Krisztus (...) föltámadott a halálból, úgy mi is az új életben élhessünk" (Róm 6,4). Ez az új élet a bűn fölötti győzelem és a kegyelemben való új részesedés. A másik összetevő a fogadott fiúság megvalósulása, mert az emberek Krisztus testvéreivé válnak, ahogyan maga Jézus nevezi tanítványait a föltámadása után: "Menjetek, és vigyétek hírül testvéreimnek" (Mt 28,10). Testvérek nem a természet alapján, hanem a kegyelem ajándékeként, mert ez a fogadott fiúság valós részesedést jelent az egyetlen Fiú életében, ami teljességgel az Ő föltámadásában nyilvánult meg.

2.2.2. Pápai gondolatok

Szent II. János Pál: *Salvifici doloris* enciklika

18. (...) A „kereszt tanítása” egyszer s mindenkorra szóló valóságtartalommal tölti meg az ősi próféciában megjelenő képet. Krisztus nyilvános tanítói tevékenységének számos helye, szövegrészlete tanúskodik arról, miként fogadja el kezdettől fogva a szenvedést, amely az Atya akarata a világ üdvösségéért. A tanítás csúcspontjának azonban a *Getszemáni kertben mondott imádság* bizonyul. Szavainak – „**Atyám, ha lehetséges, kerüljön el ez a kehely, de ne úgy legyen, ahogyan én akarom, hanem ahogyan te**”, (Mt 26,39) s tovább: „**Atyám, ha nem kerülhet el ez a kehely anélkül, hogy ki ne igyam, legyen akaratod szerint**” (Mt 26,42) – gazdag mondanivalója van. Annak a szeretetnek igaz voltáról tanúskodnak, amelyet az egyszülött Fiú engedelmisségével ajándékoz az Atyának. Ugyanakkor szenvedéseinek igazságát is tanúsítják. Krisztus Getszemáni kertben mondott imádságának szavai *a szenvedés igazsága révén tanúsítják a szeretet igazságát*. Krisztus szavai tökéletes egyszerűségükkel alapjaiban erősítik meg a szenvedés emberi igazságát: a szenvedés mindannak a rossznak elviselése, amely előtt összeborzad az ember. Az ember – akárcsak Krisztus a Getszemáni kertben – azt kéri: „kerüljön el”.

Szent II. János Pál: *Veritatis Splendor* enciklika

87. (...) Jézus azt is kinyilatkoztatja, s nem csupán szavakkal, hanem a létével is, hogy a szabadság *a szeretetben*, azaz az *önátadásban* valósul meg. Ő, aki azt mondja: „Senkinek sincs nagyobb szeretete annál, aki életét adja a barátaiért”, (15,13) szabadon megy a szenvedés elé (vö. Mt 26,46) és az Atya iránti engedelmisségben a kereszten odaadta életét minden emberért.

Szent II. János Pál: *Evangelium Vitae* enciklika

25. (...) Krisztus vére *a meghintés vére*. Próféta jelle és előképe volt az ószövetségi áldozatok vére, melyekkel Isten kifejezte akaratát, hogy életét akarja közölni az emberekkel azért, hogy megtisztítja és megszenteli őket. Krisztusban mindez most

beteljesedik és megvalósul: vére a meghintésé, mely megvált, megtisztít és üdvözít; az Új Szövetség Közvetítőjének vére, „**mely mindenkiért kiontatik a bűnök bocsánatára**”. (Mt 26,28) Ennek a vérnek, mely Krisztus átszúrt oldalából folyik a kereszten, a szava „beszédesebb” Ábel vérénél; ugyanis mélyebb „igazságosságot” fejez ki és követel, de mindenekelőtt irgalmasságért esdekel, közbenjár az Atyánál a testvérekért, a tökéletes megváltás és az új élet ajándékának forrása.

XVI. Benedek: Verbum Domini enciklika

E nagy misztériumban Jézus úgy mutatkozik, mint az Új és Örök Szövetség Szava: Isten szabadsága és az ember szabadsága véglegesen találkozott az Ő megfeszített testében, egy feloldhatatlan és örök érvényű szövetségben. Az utolsó vacsorán az Eucharisztia alapításakor maga Jézus beszélt az Ő vére ontásában megkötött „**új és örök szövetségről**” (vö. Mt 26,28; Mk 14,24; Lk 22,20), amikor úgy mutatkozott, mint a föláldozott igaz bárány, akiben beteljesedik a rabszolgaságból való végső szabadulás.

XVI. Benedek: Deus Caritas Est enciklika

38. (...) Gyakran nem adatik meg nekünk annak ismerete, hogy miért fogja Isten vissza a karját, ahelyett, hogy beavatkozna. Egyébként Ő még azt sem tiltotta meg nekünk, hogy mint Jézus a kereszten, mi is kiáltsuk: „**Istenem, Istenem, miért hagytál el engem?**” (Mt 27,46) Az imádságos dialógusban kitartónak kell lennünk az Ő arca előtt ezzel a kérdéssel: „Meddig késlekedsz még, Urunk, te Szent és Igazmondó?” (Jel 6,10) Ágoston ad e szenvedésünkre választ a hitből: „Si comprehendis non est Deus – Ha megérted, akkor Ő nem Isten”. Tiltakozásunk nem kihívás akar lenni Isten ellen, nem is gyanúsítja Őt tévedéssel, gyöngeséggel vagy közömbösséggel. A hívő ember számára lehetetlen azt gondolni, hogy Isten erőtlen vagy „alszik” (1Kir 18,27). Sokkal inkább arról van szó, hogy a mi kiáltásaink, mint Jézusé a kereszten, végső és legmélyebb megerősítése az Ő szuverenitásába vetett hitünknek. A keresztények ugyanis a körülöttük lévő világ minden érthetlensége és zűrzavara ellenére továbbra is hisznek „Isten jóságában és emberszeretetében” (Tit 3,4). Jóllehet, mint a többi ember, elmerülnek a történelem eseményeinek drámai bonyolultságában, a reményük szilárd, hogy Isten Atya, és szeretet bennünket akkor is, ha a hallgatása számunkra érthetetlen.

2.3. Liturgikus nézőpont

2.3.1. Az evangéliumi szakasz kapcsolódási pontjai a szentmise szertartásának egyéb szövegeivel

Urunk szenvedése vasárnapjának ünneplését a barkaágak megszentelésével és a Jézusnak Jeruzsálembé való bevonulásáról szóló evangéliumi szakasz felolvasásával kezdjük (Mt 21,1-11). Mindezzel ráhangolódunk a nagyheti szertartásokra, s közösen elindulunk, hogy kövessük és szemléljük az értünk szenvedő, keresztre feszített Úr Jézust.

A mai szentmise evangéliumi szakaszának központi része a passió elbeszélése (hosszabb forma: Mt 26, 14-27,66; rövidebb forma: Mt 27,1-54). A hosszabb forma Júdás árulásától egészen Jézus sírjának őrzéséig tart, a rövidebb forma Pilátus ítéletével kezdődik, és a százados hitvallásával ér véget. Az egész liturgia legfontosabb témája Jézus Krisztus engesztelő kereszthalála. Minden szövegrész ehhez kapcsolódik, de megjelenik a feltámadás hite is.

A kezdő könyörgés elmondja, hogy Üdvözítőnk példát adott számunkra, mikor emberré lett, s a kereszthalált is vállalta. Továbbá így imádkozik a kezdő könyörgés: „Segíts jóságosan, hogy kínszenvedésének tanítását megértsük és társai lehessünk a feltámadásban”.

Az olvasmány az izajási Szenvedő Szolgáról szóló harmadik énekből hallható (Iz 50,4-7). A Szolga magatartása teljesen egybecseng Jézuséval, melyet a szenvedésben és megaláztatásban tanúsít: „Hátamat odaadtam azoknak, akik vertek, arcomat meg azoknak, akik tépáztak. Nem rejtettem el arcomat azok elől, akik gyaláztak és leköpdöstek. Isten, az Úr megsegít, ezért nem vallok szégyent. Arcomat megkeményítem, mint a kőszikla, s tudom, hogy nem kell szégyenkeznem”. (Iz 50,6-7).

A válaszos zsoltár (Zsolt 21 (22),8- 9.17-18a.19-20.23-24) sorai Jézus ajkáról is elhangzanak a kereszten az evangélium tanúsága szerint: „Istenem, Istenem, miért hagytál el engem?” (Zsolt 21 (22),2). Továbbá az evangélium egybehangzik e zsoltár arról szóló leírásával is, miszerint az Úr Szolgájának kezét és lábát átlukasztják, kinevetik, kigúnyolják, szemére vetik, hogy ha az Úrban remél, az szabadítsa meg őt, ha szereti... Innen való az is, hogy a Szenvedő köntösére sorsot vetnek, s elosztják ruháit. A zsoltáros magatartása és helyzete is Jézuséval rokonítható tehát abban is, hogy mindezek ellenére bízik az Úrban, aki mindent jóra tud fordítani.

A szentlecke (Fil 2,6-11) a filippiekhez írt Krisztus-himnuszt idézi a hallgatóság számára. Ez szintén kötődik az evangélium alapvető üzenetéhez: „Krisztus Jézus mint

Isten, az Istennel való egyenlőséget nem tartotta olyan dolognak, amelyhez feltétlenül ragaszkodnia kell, hanem szolgálai alakot öltött, kiüresítette önmagát, és hasonló lett az emberekhez. Megalázta önmagát, és engedelmes lett a halálig, mégpedig a kereszthalálig” (Fil 2,6-8). Majd kiegészíti egy dicsőítéssel, mely már a feltámadást is szem előtt tartja: „Ezért Isten felmagasztalta őt, és olyan nevet adott neki, amely fölötte van minden névnek, hogy Jézus nevére hajoljon meg minden térd a mennyben, a földön, és az alvilágban, és minden nyelv hirdesse az Atyaisten dicsőségére, hogy Jézus Krisztus az Úr” (Fil 2,9-11). Az evangélium előtti vers szintén ugyanebből a himnuszából idéz (Fil 2,8-9).

Az egyetemes könyörgések mindegyike Krisztus szenvedéséhez és kereszthalálához kötődik, s a nép üdvösségét kéri Istentől. A felajánló könyörgésben szintén a Fiú engesztelő szenvedése jelenik meg.

Ehhez a vasárnaphoz rendelt prefáció összefoglalja a mai evangéliumot, s ezáltal az Egyház húsvéti tapasztalatának lényegét is: „Bár ő maga semmit sem vétett, az ítélet ártatlanul érte, a bűnösökért mégis szenvedést vállalt. Az ő halála bűneinket elvette, feltámadása megigazolást adott nekünk”. Az áldozási ének szintén a mai evangéliumból (annak hosszabb formájából) idéz: „Atyám, ha nem kerülhet el ez a kehely anélkül, hogy ki ne igyam, legyen akaratod szerint” (Mt 26,42). Végül pedig az áldozás utáni könyörgés is a kereszthalál és feltámadás mellett a mi feltámadásunk reményét is hirdeti: „Mennyei eledellel tápláltál minket, Istenünk. Könyörögve kérünk, hogy akik szent Fiad halálából már biztosan remélhetjük azt, amiben hiszünk, feltámadásának erejéből eljuthassunk oda, ahová törekszünk. Krisztus, a mi Urunk által”.

2.3.2. Liturgikus énekek

Gitáros énekek:

Sillye Jenő – Bevonulás Jeruzsálembe (*Értem is meghalt a kereszten* oratórium)

<https://www.youtube.com/watch?v=m7i4SNF0j3g> (2'18"-6'48")

2.4. Pedagógiai nézőpont

2.4.1. Evangélium témáját feldolgozó novella

Pilinszky János: VIRÁGVASÁRNAP

Jézus jeruzsálemi bevonulásáról János evangélistánál olvashatjuk a legjelentősebb beszámolót. Szereplői: a lelkes tanítványok serege, az út porába hulló palmaágak, s az

isteni teher alatt szelíden lépkedő "szamaracska". S még valami: a kövek. Jézus még őket is bevonja az ujjongásba: ha nem a nép, hát ők, a "kövek kiáltanának!" .Ki ünnepel itt? Mintha a teremtett világ egy-egy képviselője, a kő, a pálma s a szamaracska az egész nagy egyetemet képviselné a bevonulásban. S itt érdemes megemlétenünk, hogy növények és állatok milyen szokatlan hangsúllyal szerepelnek mindig az evangéliumban, főképp a példabeszédekben. De nem a hasonlat, és nem is holmi megszemélyesítés emeli különleges megvilágításba őket, hanem nyilván a Teremtő és teremtmény közötti viszony csodálatos komolysága. Amikor Jézus "dicsőségesen" bevonul Jeruzsálembe, erre a futó ünneplésre futotta a világ erejéből. Azután még az emlékéét is elsodorja a pillanat, és belepi az út pora.

Az igazi, a tulajdonképpeni "megdicsőülés" még hátra van. Erről az evangéliumnak talán legcsodálatosabban paradox mondatai következnek, közvetlenül a jeruzsálemi bevonulás után. "Eljött az óra, hogy az Emberfia megdicsőíttessék. Bizony, bizony mondom nektek, ha csak a gabonaszem a földbe nem esik és meg nem hal, maga marad... Most az én lelkem megrendült. És mit mondjak? Atyám, szabadíts meg engem ezen órától! De hisz azért jöttem ez órára, Atyám, dicsőítsd meg nevedet!"

És mégis... Bármennyire kitérő, csalóka fény volt is Jézus számára a jeruzsálemi bevonulás, a mi ünneplésünk, mégis érez gondosságot, mellyel fogadta, sőt mintegy elébe ment a szegényes fogadtatásnak. Örök időre szóló okulásul szolgálhat számunkra: saját erőnkéből csak ilyen szalmaláng lelkesedésre futhatja. S ha jól szemügyre vesszük a történetet, láthatjuk, hogy gyengéd gondoskodással még ezt is Jézus maga készítette elő – miérettünk, ahogy mondotta.

A másik tanulság az isteni szerénység. Jézus példamutatása, hogy milyen szelíd alázattal kell fogadnunk az emberek ünneplését. Igaz, nem tér ki előle – mint ahogy semmi emberi elől nem tér ki –, hogy annál teljesebb tanítást hagyjon örökül számunkra. A jeruzsálemi bevonulás története hányszor játszódik le azóta is bennünk, egy-egy rövid felbuzdulás képében.

Hogy találkozásunk vele hogy válhat tartóssá? Erre felel a következő szakasz. Vállalnunk kell önmagunk "elvesztését", ahogy ő vállalta a földbe hullott gabonaszem sorsát. Akkor valóban egyek leszünk majd vele, s nem a futó, hanem az örök dicsőségben, a jeruzsálemi bevonulás után az örök Jeruzsálembe való bevonulás örömeiben.

Forrás: <https://www.google.hu/amp/s/baloghpet.com/2018/03/25/pilinszky-janos-viragvasarnap/amp/>

2.4.2. Evangélium témáját feldolgozó versek

Kalmár Krisztina: VIRÁGVASÁRNAP

Virágvasárnap, Nagyhét kezdetén
ujjong lelkünk Hozsanna énekén!
Szívbe számárháton vonul Krisztus,
szelíd királyunk, Tied a trónus!

Örömekek hada Hozzád száll,
úton levetett ruhák lábadnál.
Pálmaágakkal örvendez a nép,
boldog az ember, ki utadra lép.

Társad szeretnénk lenni utadon,
ne hagyd, hogy bárki is lemaradjon!
Áldott az, ki az Úr nevében jó!
Vezess, taníts minket, Üdvözítő!

Forrás: <https://kalmar-krisztina-versei.webnode.hu/>

Csoóri Sándor: VIRÁGVASÁRNAP

Valahol most egy tulipán-szájú,
kicsi szárnya ordibál,
hátára odaképelem magam
s vagyok Jézus király.
Förgeteg-fehér szilvafák közt
máris a borhegyre megyünk,
hossannázó bokrok fölött
apostol-felhő jön velünk – –
Jártak itt ólom-zord hadak,
lánctalpukat a sár fedi,
sisakjukon, mint sastojáson,
tapos a kis csacsi –
Gyerünk, csöpp állat, fönn a pincék
homályában bort nyakalunk
s kőből-kihasított fejű
rokonokkal dúdolgatunk:

Szent István, térdepelj közénk,
magyarok térítő királya,
nagyobb király térített minket,
idők vasából koronája.

De itt vagyunk, de megvagyunk,
nézzük, hogy nő a völgyi búza
s a szőlővirág hogy kígyózik
fölrepedt, égő homlokunkra.
Így éneklünk s az ördöglábú
asztal lesz majd a nagydobunk –
parasztok és Jézus király,
egymást karolva mulatunk.

Forrás:

<https://www.istenesversek.hu/csoori-sandor-viragvasarnap/>

2.5. Kérdések az evangéliumhoz

- Az útra terített ruhák és ágak mit jelképeznek?
- Mi mozgathatta a farizeusokat és írástudókat? Mi lehetett a szívükben?
- Mit érezhettek a tanítványok? Mit élhetett meg Jézus? Ha nem hallgatott volna, mit mondhatott volna?
- Végeztem-e már alapos szentgyónást a Nagyböjt ideje alatt?
- Mi lehetett Jézus akarata a Getzemáni kertben?

3. Oratio – imádság

A szentmise első könyörgése

Mindenható, örök Isten, Üdvözítőnk példát adott nekünk az alázatosságra, amikor szent akaratodból emberi testet öltött és vállalta a kereszthalált. Segíts jóságosan, hogy kínszenvedésének tanítását megértsük, és társai lehessünk feltámadásában. Aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökkön-örökké. Ámen.

Szerzetesi közösségek imája:

Ó, Jézusom, hihetetlen és felfoghatatlan szenvedésed története... Létezik ekkora szeretet a földön? Lehetséges mindezt végigélni értünk, értem, hűtlen gyermekekért?

Nap mint nap szembetalálkozom szereteteddel, de nem csak a teremtető, gondviselő szeretettel, hiszen az már csaknem természetessé vált, megszokottá, hogy süt a nap, esik az eső, nő a gabona..., de mindez nem lehetne a kereszt fénye nélkül.

Összetalálkozom kereszteddel... a testi fájdalommal, a lelki kinnal, a gúnnal és meg nem értéssel, mindennel, amit elém éltél. Vizsgálom a lelkem... hárítsam? elfogadjam?...

Fülembé csengenek szavaid: - aki utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel keresztjét... Éget a szívemben a vágy: csak Veled, mindig Veled!

De akkor a passiót is végig kell járnom! Fogynom kell keresztemet, amit ajándéku adtál nekem. Ölelnem úgy, mintha magát az ajándékozót ölelném...

Olyan jó nekem, Uram, itt vagy mellettem és amikor nagyon nehéz, amikor szívem szerint letenném, rám nézel, könnyeid, verejtéked között szemed csillogása azt mondja, bátorság! Melletted vagyok, tarts ki!

És ha túlon túl nehéz, átnyúlsz hozzám, emelsz rajta egy kicsit; csak egy pillanatra, amíg eltelik szívem hálával, szeretettel, és újult erővel tudom vinni.

Viszem, napról napra, átgondolom, újra és újra melléd szegődöm;

Ó, Jézusom, járjuk együtt! Bármilyen nehéz, nem akarom Nélküled a könnyebbet. Égesd bele lelkembe keresztet szereteted zálogaként, és könyörögve kérlek, soha ne tűnjön el szívemből a vágy: csak Veled, mindig Veled... Ámen.

Pálos Nővérek

4. Contemplatio – szemlélődés

Fotó az evangéliumi szakaszhoz (forrás: Pixabay)

5. Condivisio – megosztás

Örömhír megfogalmazása: Nekem ebben a szakaszban az az örömhírem, hogy...

- Jézus szavai mindig valóra válnak: beteljesülnek. Hozzá mindig fordulhatok segítségért.
- Hit által erősebb vagyok a vádlóknál, mert Jézus legyőzte a halált!
- Az Isten a halál végtelen elhagyatottságában is osztozott az emberrel.
- Jézus Krisztus engem is Jeruzsálembe akar vezetni, de immáron nem a földibe, hanem a mennybe.

6. Actio – tettekre váltás

Tanúságtétel megfogalmazása: Az evangéliumi szakasz arra ösztönöz, hogy...

- Napi tevékenységem legyen Isten dicsérete!
- A legvégsőig tartsak ki az Atya által rám bízott küldetésben.
- Húsvét Vigiliája előtt még egy alapos szentgyónásban bűneimet le tudjam Jézus elé teríteni, mint az emberek a ruhájukat.